

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **A. O.**, zastoupeného JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem se sídlem Pekárenská 12, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2005 č.j. JMK 3647/2005 OSV-Pr, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2005, č. j. 41 Cad 33/2005 – 44, ve znění opravného usnesení ze dne 26. 2. 2008, č. j. 41 Cad 33/2005 – 97,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Milanu Bedrošovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek krajského soudu, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 2. 2005 č.j. JMK 3647/2005 OSV-Pr. Žalovaný jím zamítl odvolání

žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce Brno - město, odboru státní sociální podpory (dále „úřad práce“), ze dne 12. 1. 2005, č.j. 40/5/ BMB-1/1, kterým byla stěžovateli ode dne 1. 1. 2005 zamítnuta žádost o dávku státní sociální podpory - příspěvek na bydlení podle ust. § 24 zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře (dále „zákon č. 117/1995 Sb.“).

Krajský soud při svém rozhodování vycházel z následujícího skutkového stavu:

Žalobce požádal dne 3. 1. 2005 úřad práce o příspěvek na bydlení za období od 1. 7. 2004 do 30. 6. 2005, přičemž uvedl, že je nájemcem bytu v Brně, Zahradníková 28 a doložil doklad o výši příjmu za 4. čtvrtletí roku 2004, který činil 7020 Kč měsíčně. Žalobce dále doložil kopii potvrzení Zámkařství JiRo ze dne 3. 12. 2004, ze které bylo zjištěno, že uvedeného dne zaplatil za nouzové otevření zámku vstupních dveří jeho bytu částku 800 Kč.

Rozhodnutím úřadu práce byla žádost žalobce podle § 24 a § 49 zákona č. 117/1995 Sb. a podle § 3 zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, zamítnuta, neboť žalobce měl průměrný měsíční příjem rodiny za 4. čtvrtletí roku 2004 7020 Kč měsíčně. Tento příjem převyšuje součin zákonného koeficientu 1,60 a částky životního minima rodiny žalobce, která činí 4300 Kč, tj. 6880 Kč, což nezakládá nárok na přiznání dávky.

Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 2. 2005 č.j. JMK 3647/2005 OSV-Pr bylo zamítnuto odvolání žalobce a rozhodnutí úřadu práce potvrzeno.

V žalobě žalobce namítal, že úřad práce měl od správně zjištěného jediného příjmu žalobce – plného invalidního důchodu ve výši 7020 Kč měsíčně odečíst částku 800 Kč, kterou vynaložil na opravu poškozeného zámku od vstupních dveří jeho bytu. Poškození zámku žalobce nahlásil na policii, ta však případ nevyšetřila.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že Česká správa sociálního zabezpečení v Praze potvrdila výši vyplacených dávek důchodového zabezpečení žalobce ve 4. čtvrtletí roku 2004 ve výši 21.060 Kč, průměrný měsíční příjem žalobce 7020 Kč tak přesahoval stanovený rozhodný příjem pro vznik nároku na příspěvek na bydlení. Pro vznik nároku na příspěvek na bydlení je rozhodující skutečností pouze místo hlášení k trvalému pobytu a rozhodný příjem rodiny, úřad práce tak postupoval správně, když nezohlednil náklady žalobce na opravu zámku.

Krajský soud poukázal na ust. § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb., podle něhož nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže rozhodný příjem v rodině je nižší než částka součinu životního minima rodiny a koeficientu 1,60.

Podle zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu, ve znění nařízení vlády ČR č. 664/2004 Sb., částka životního minima, která se dle citovaného zákona považuje za potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb občana, činí od 1. ledna 2005 u ostatních občanů 2360 Kč a částka životního minima, která se považuje podle téhož zákona za potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, činí od 1. ledna 2005 1940 Kč, jde-li o jednotlivce, celkem tedy měsíčně se jedná o částku 4300 Kč. Tato částka násobena koeficientem 1,6 představuje měsíčně částku 6880 Kč.

Ze sdělení žalobce, zprávy Městské správy sociálního zabezpečení v Brně a České správy sociálního zabezpečení Praha bylo zjištěno, že v uvedeném období výše plného

invalidního důchodu žalobce činila 7020 Kč měsíčně. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly správně, když žádost žalobce o příspěvek na bydlení ode dne 1. 1. 2005 zamítly, neboť rozhodný příjem v rodině žalobce (pouze jeden člen) byl vyšší než částka součinu životního minima rodiny žalobce a koeficientu 1,60.

Pokud žalobce namítal, že nebylo přihlédnuto k tomu, že v uvedeném období vynaložil částku 800 Kč za opravu zámku u vstupních dveří do bytu, krajský soud se ztotožnil se stanoviskem obou správních orgánů, že k této vynaložené částce nelze přihlédnout, neboť podmínky nároku na příspěvek na bydlení jsou stanoveny v ust. § 24 zákona č. 117/1995 Sb.

Námítky žalobce krajský soud neshledal oprávněnými, a žalobu proto podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou zamítl.

V obtížně srozumitelné kasační stížnosti ze dne 19. 1. 2006 stěžovatel zopakoval žalobní námítku, když uvedl, že v projednávané věci krajský soud postupoval v rozporu se zákonem č. 117/1995 Sb., neboť nezohlednil náklady spojené s opravou zámku u vstupních dveří jeho bytu v částce 800 Kč. Tato částka měla být odečtena od příjmů stěžovatele dosažených v prosinci roku 2004.

Podle názoru stěžovatele krajský soud dále porušil jeho práva, neboť nevyslechl i „druhou stranu“, což bylo jeho povinností.

Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Zástupce stěžovatele, který byl stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu z důvodu změny jeho majetkových poměrů ustanoven usnesením krajského soudu č.j. 41 Cad 33/2005 – 83 ze dne 2. 10. 2007, doplnil dne 6. 12. 2007 na základě výzvy krajského soudu kasační stížnost ze dne 21. 6. 2006 a uvedl, že „klient rozhodl, že na podané žalobě trvá a chce, aby Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 41 Cad 33/2005 – 59 ze dne 21. 2. 2006, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o ustanovení advokáta v řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2005 č. j. 41 Cad 33/2005 - 44“. Krajský soud podle stěžovatele nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť nezohlednil náklady stěžovatele ve výši 800 Kč vynaložené na opravu dveří jeho bytu a nárok stěžovatele na osvobození od soudních poplatků poměřoval ve vztahu k výši životního minima zcela izolovaně od skutečnosti běžného života.

Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnými důvody. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

K námitkám stěžovatele uplatněným v doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 12. 2007 zdejší soud nepřihlížel, neboť nesměřovaly proti napadenému rozsudku krajského soudu, nýbrž se výlučně týkaly usnesení Krajského soudu v Brně č.j. 41 Cad 33/2005 - 59 ze dne 21. 2. 2006, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o ustanovení advokáta v řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu.

Nejvyšší správní soud na tomto místě poznamenává, že o kasační stížnosti stěžovatele ze dne 21. 6. 2006 proti citovanému usnesení krajského soudu již rozhodl v rozsudku č. j. 3 Ads 82/2006 - 75 ze dne 15. 8. 2007.

Z obsahu podané kasační stížnosti stěžovatele lze dovodit, že stěžovatel tvrdí důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost v důsledku nesprávného posouzení právní otázky soudem, neboť krajský soud při posouzení nároku na příspěvek na bydlení nezohlednil odečtení částky 800 Kč od příjmů stěžovatele dosažených v prosinci roku 2004.

Podle § 24 odst. 1 zákona č. 117/1995 Sb. nárok na příspěvek na bydlení má vlastník nebo nájemce bytu, který je v bytě hlášen k trvalému pobytu, jestliže rozhodný příjem v rodině je nižší než částka součinu životního minima rodiny a koeficientu 1,60. Podle § 49 téhož zákona nárok na dávku vzniká dnem splnění všech podmínek stanovených tímto zákonem. Podle § 6 citovaného zákona rozhodným obdobím, za které se zjišťuje rozhodný příjem, je období kalendářního čtvrtletí předcházejícího kalendářnímu čtvrtletí, na které se nárok na výplatu dávky prokazuje, popřípadě nárok na dávku uplatňuje. Ustanovení § 5 citovaného zákona pak taxativně vyjmenovává příjmy, které jsou relevantní pro účely stanovení rozhodného příjmu.

Určující podmínkou pro přiznání nároku na dávku je tedy v souzené věci příjmová situace stěžovatele. Podmínku prokazování nákladů na bydlení je nutno považovat za doplňující, jejímž úkolem je pouze ověřit okolnosti významné pro rozhodnutí o dávce státní sociální podpory. Těmito okolnostmi je zejm. skutečnost, že stěžovateli reálně vznikají náklady na bydlení v bytě, ve kterém je hlášen k trvalému pobytu. Tyto náklady stěžovatel prokázal a nebyly předmětem sporu.

Nejvyšší správní soud se při hodnocení otázky zohlednění částky na opravu zámku stěžovatele ve vztahu k výši rozhodného příjmu stěžovatele zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, jenž vyložil ust. § 24 zákona č. 117/1995 Sb., které upravuje podmínky nároku na příspěvek na bydlení a dovodil, že k částce ve výši 800 Kč vynaložené stěžovatelem na opravu zámku vstupních dveří nelze přihlídnout.

Pro vznik nároku na příspěvek na bydlení je totiž rozhodující skutečností pouze místo hlášení k trvalému pobytu a rozhodný příjem rodiny, nikoli výše vynaloženého nákladu na bydlení, na který poukázal stěžovatel. Tento výdaj spojený s bydlením nelze odečíst od rozhodného příjmu stěžovatele podle ust. § 5 zákona č. 117/1995 Sb. Uvedená dávka státní sociální podpory tak představuje příspěvek na úhradu nákladů spojených s bydlením u osob s příjmem nižším, než předpokládá zákon č. 117/1995 Sb., nikoli poskytování úhrady skutečně vynaložených nákladů stěžovatele na bydlení.

Jako nepřipadnou a matoucí hodnotí zdejší soud námitku stěžovatele týkající se porušení jeho procesních práv „nevyslechnutím druhé strany“, neboť v průběhu celého

řízení před krajským soudem bylo s žalovaným jednáno jako s účastníkem řízení; v souzené věci proběhlo dne 21. 12. 2005 jednání za účasti žalovaného.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., neboť neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu ustanovenému advokátovi částkou 1000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění od 1. 9. 2006, za dva úkony právní služby – první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 1. 2007. Soud ustanovenému advokátovi dále přiznal částku 600 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokáta činí 1600 Kč. Protože advokát soudu doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ust. § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 304 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 1904 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Za nárokový úkon spočívající v prostudování spisu zdejší soud ustanovenému zástupci odměnu nepřiznal, neboť advokátní tarif v ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) předpokládá, že prostudování spisu je samostatným úkonem právní služby pouze v řízení trestním, v soudním řízení správním je součástí přípravy zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. srpna 2008

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu